

Arrest

**nr. 142 777 van 3 april 2015
in de zaken RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 20 februari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat B. SMEKENS en loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2009 en 3 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf in België en zijn lokale verankering. Hij tracht deze te staven door volgende documenten voor te leggen: een beslissing BJB Antwerpen d.d. 06.05.2008, een getuigenverklaring, een huurovereenkomst met ingang d.d. 01.01.2006, deelcertificaten van Nederlandse lessen d.d. 24.11.2005 en d.d. 15.12.2006, een bewijs van inschrijving bij Elcker-ik, een inschrijvingsformulier bij het Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor het schooljaar 2007-2008, een afsprakenkaartje, attesten dringende medische hulp d.d. 23.04.2008 en d.d. 26.05.2008, een attest VRGT d.d. 26.04.2007, een medisch attest d.d. 24.04.2008, een document van OCMW Antwerpen d.d. 25.04.2008, enkele documenten (facturaties, resultaten van onderzoek, etc.) van het ZNA, een brief van de gerechtsdeurwaarder d.d. 26.05.2008 en een arbeidsovereenkomst bij El Atlas BVBA d.d. 04.08.2011. Hij haalt ook aan dat hij zijn tijd nuttig gebruikt zou hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat hij Nederlandse lessen volgt, dat hij een sociaal netwerk in België heeft en dat hij reeds goed ingeburgerd is. De advocaat van betrokkene schrijft in de eerdere regularisatieaanvraag ontvangen te Antwerpen d.d. 06.02.2009 en in onderhavige aanvraag dat betrokkene d.d. 01.02.2005 in België is aangekomen. Later vermeldt hij dat betrokkene sinds 25.06.2003 in België zou verblijven. Hoe het ook zij, hierbij dient opgemerkt te worden dat het feit dat betrokkene hier zo lang verbleef, louter het resultaat is van zijn eigen houding, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene hier ondertussen geïntegreerd is, niet voldoende zijn om een grand te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: dat betrokkene te kampen zou hebben met ernstige medische problemen zijnde een latente tuberculose-infectie die zijn verblijf in België noodzakelijk zou maken); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de

context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

1.3. Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Tegen de beslissing vermeld in punt 1.2. dient de raadsman van de verzoekende partij een verzoekschrift in op 19 maart 2012 en een verzoekschrift op 20 maart 2012.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift van advocaat SMEKENS, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting, die zowel loco meester SMEKENS als loco meester JANSSENS verschijnt, heeft geen bezwaar dat het verzoekschrift met het rolnummer X wordt behandeld en dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de

tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 20 februari 2012 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 16 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van criterium 2.8A van de instructienota van 19 juli 2009, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van fair-play.

4.1.1. De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing geen gewag maakt van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, dewelke een aanvraag om machtiging tot verblijf in handen van de burgemeester van de gemeente van verblijf verantwoorden. Voorts meent de verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat de wet in de feiten toe te passen, doch zich beperkt tot de toetsing van de feiten aan de criteria van de instructienota van 19 juli 2009, zijnde een akte van een administratieve overheid dewelke ondergeschikt is aan de bepalingen van de wet zelf en bovendien inmiddels werd vernietigd. Zij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit onderkent door te stellen dat de instructienota niet langer van toepassing is want vernietigd, doch niettemin haar aanvraag beoordeeld aan de hand van de instructie. De correcte toepassing van de wet in de ruime zin maakt op zich een rechtmatig belang uit. De verzoekende partij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er toe beperkt de al dan niet toepasselijkheid van de instructienota van 19 juli 2009 te onderzoeken, doch nalaat te onderzoeken of aan de voorschriften van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan, dat zodoende de wet is geschonden, temeer de verwerende partij van oordeel is dat de instructienota niet meer dient te worden toegepast (*quod non*). Het feit dat de verwerende partij lopende de procedure haar mening herziert en zich niet meer houdt aan de instructienota, aldus de regels verandert tijdens het spel maakt volgens de verzoekende partij een schending uit van de beginselen van vertrouwen, rechtszekerheid en fair-play, dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier tevens tekort komt aan haar zorgvuldigheidsplicht.

De beperking van de beoordeling van de regularisatieaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken tot de criteria, bepaald door de instructienota van 19 juli 2009, komt de verzoekende partij onrechtvaardig voor, de mogelijkheid in overweging nemend dat haar, buiten deze strikt omliggende voorwaarden, nog wel een machtiging tot verblijf zou kunnen zijn toegekend bij de gewone toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich redelijkerwijze niet kan beperken tot één voor één ‘afschieten’ van de limitatieve voorwaarden van de instructienota van 19 juli 2009, zonder algemener te verantwoorden waarom geen machtiging tot verblijf wordt verleend, dat de verwerende partij hierdoor tegelijkertijd de formele wet en het rechtszekerheidsbeginsel schendt, dat zij immers enkel op de instructienota diende te ‘wedden’ zodat haar bij haar aanvraag de mogelijkheid werd ontnomen zich te beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet in algemene zin.

Daarbij komt nog, volgens de verzoekende partij, dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet en aan de voormelde instructienota, dat door te stellen dat de ingeroepen medische omstandigheden geenszins buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verwerende partij op algemene wijze stelt dat van zodra gewag wordt gemaakt van een medische toestand, een aanvraag op grond van artikel 9bis dient te worden afgewezen, dat geenszins een medische toestand per definitie niet te beschouwen is als een buitengewone omstandigheid, dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers foutief voorhoudt dat een medische toestand geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat artikel 9ter van de vreemdelingenwet deze situatie beoogt.

4.1.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

4.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.1.4. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.1.5. Gelet op het feit dat de verwerende partij oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk is, heeft de verzoekende partij geen belang bij het argument dat de verwerende partij in haar beslissing geen gewag maakt van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, welke immers een ontvankelijkheidsvoorwaarde uitmaakt.

4.1.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag op zijn gegrondheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vooreerst oordeelde dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en de criteria van voormelde instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn, vervolgens de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en feiten beoordeelde doch meende dat deze elementen geen voldoende grond vormen voor een verblijfsregularisatie en betreffende de aangehaalde medische elementen oordeelde dat deze elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nalaat de wet toe te passen en zich beperkt tot de toetsing aan de criteria die vernietigd werd en aldus haar aanvraag beoordeelde aan de hand van de instructie, noch dat de Dient Vreemdelingenzaken zich er toe beperkt de al dan niet toepasselijkheid van de instructienota van 19 juli 2009 te onderzoeken, doch nalaat te onderzoeken of aan de voorschriften van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan. Gezien de verwerende partij geen beoordeling maakte op grond van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, kan de verzoekende partij geenszins stellen dat de verwerende partij zich beperkte tot de beoordeling van die criteria of tot het één voor één afschieten van de limitatieve voorwaarden van de voornoemde instructie. In zoverre de verzoekende partij de mening lijkt toegedaan dat haar aanvraag niet werd beoordeeld in het licht van de 'gewone toepassing' van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan zij niet gevolgd worden, daar de verwerende partij, het weze herhaald, bij de beoordeling van de aanvraag op zijn gegrondheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, oordeelde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen en feiten geen voldoende grond vormen voor een verblijfsregularisatie en betreffende de aangehaalde medische elementen oordeelde dat deze elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat door het feit dat zij zich op de instructie van 19 juli 2009 baseerde om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zij de mogelijkheid ontnomen werd om zich te beroepen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet in algemene zin.

4.1.7. Uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij lijkt te menen dat haar aanvraag niet mocht getoetst worden aan de instructie daar deze vernietigd werd, wat *in casu* ook niet gebeurd is zoals blijkt uit punt 4.1.6.. Echter lijkt de verzoekende partij het in haar verzoekschrift opeens over een andere boeg te gooien en stelt zij dat het oordeel van de verwerende partij dat de instructie niet meer dient toegepast te worden, niet correct is, dat het feit dat de verwerende partij lopende de procedure haar mening herziet en zich niet meer houdt aan de instructienota, aldus de regels verandert tijdens het spel, een schending uitmaakt van de beginselen van vertrouwen, rechtszekerheid en fair-play, dat de verwerende partij hier tevens tekort komt aan haar zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat feit dat de verwerende partij lopende de procedure haar mening herziet en zich niet meer houdt aan de instructienota, aldus de regels verandert tijdens het spel, een schending uitmaakt van de beginselen van vertrouwen, rechtszekerheid en fair-play, dat de verwerende partij hier tevens tekort komt aan haar zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij zou doelen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat het rechtszekerheidsbeginsel niet dienstig kan worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij zou betogen dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar had moeten worden toegepast, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4.1.8. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet, door te stellen dat de ingeroepen medische omstandigheden geenszins buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet,

dat geenszins een medische toestand per definitie niet te beschouwen is als een buitengewone omstandigheid, dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers foutief voorhoudt dat een medische toestand geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat artikel 9ter van de vreemdelingenwet deze situatie beoogt, mist haar kritiek feitelijke grondslag daar de verblijfsmachtiging de verzoekende partij niet werd geweigerd bij gebrek aan buitengewone omstandigheden doch wel omdat de door haar ingeroepen elementen niet voldoende zijn om een grond te vormen voor regularisatie.

De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij op algemene wijze stelt dat van zodra gewag gemaakt wordt van een medische toestand een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden afgewezen. Immers blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij ongegrond werd verklaard enkel en alleen omdat zij een medische toestand heeft aangevoerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Betreffende de aangevoerde medische toestand verwijst de verwerende partij naar het feit dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen en er derhalve voor de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen verder gevolg kan worden aan gegeven, daar de vreemdelingenwet een duidelijk onderscheid maakt tussen beide procedures.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar het feit dat het de verzoekende partij vrijstaat om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is niet kennelijk onredelijk van het bestuur om in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen gevolg te geven aan de daarin ingeroepen medische elementen. De vreemdelingenwet voorziet immers zelf in een afzonderlijke procedure voor medische vragen (namelijk via de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) die los staat van de procedure voor aanvragen om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, die in artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geregeld. De wetgever heeft in dit verband heel duidelijk afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, in de zin van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.2.1. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is tot de evaluatie van de al dan niet toepassing van de criteria van de instructienota van 19 juli 2009 zonder te treden in de beoordeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van enige andere criteria die op heden worden gehanteerd om een machtiging tot verblijf toe te kennen, dat hoewel de criteria in de instructienota op zich een verduidelijking uitmaken van de voorwaarden tot regularisatie, het haar niet duidelijk is waarom haar een machtiging werd geweigerd, dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers zwijgt over de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen des te meer merkwaardig is, nu zij van oordeel is dat de instructienota niet dient te worden toegepast.

Daarnaast laat de verwerende partij volgens de verzoekende partij na te beoordelen of er sprake is van een lokale verankering in haar hoofd, dat het niet duidelijk is of de verwerende partij de lokale verankering al dan niet afdoende aangetoond acht, dat het haar voorkomt dat de verwerende partij weldegelijk gelooft dat zij een afdoende lokale verankering kon bewerkstelligen, doch dat dit louter aan haarzelf te wijten is. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar schijnbaar lauwert voor de inspanningen die zij heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, doch haar vervolgens afwijst stellende dat het illegaal verblijf niet kan worden gerechtvaardigd. Zij meent dat de verwerende partij pertinent voorbijgaat aan het feit dat de verzoekende partij niet minder dan drie aanvragen tot regularisatie heeft ingediend, dat het feit dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat erop wijst dat de motivering van de beslissing een standaardmotivering is, niet geënt op haar specifieke situatie. Zij wijst er op dat zij herhaalde pogingen deed om een wettelijk verblijf te bekomen en hiervoor tot driemaal toe aanvragen indiende, dat de stelling dat het feit dat zij illegaal in het land verbleef de afwijzing van haar aanvragen rechtvaardigt, van weinig helderheid getuigt.

4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

4.2.2.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag op zijn gegrondheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vooreerst oordeelde dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en de criteria van voormelde instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn en vervolgens dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen voldoende grond vormen voor een verblijfsregularisatie en betreffende de aangehaalde medische elementen dat deze elementen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vallen. Met betrekking tot het aangehaalde element dat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan in de motieven van de bestreden beslissing gelezen worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Gelet op voorgaande motieven, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is tot de evaluatie van de al dan niet toepassing van de criteria van de instructienota van 19 juli 2009 zonder te treden in de beoordeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van enige andere criteria die op heden worden gehanteerd om een machtiging tot verblijf toe te kennen, dat hoewel de criteria in de instructienota op zich een verduidelijking uitmaken van de voorwaarden tot regularisatie, het haar niet duidelijk is waarom haar een machtiging werd geweigerd, dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers zwijgt over de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen des te meer merkwaardig is, nu zij van oordeel is dat de instructienota niet dient te worden toegepast.

4.2.2.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat hoewel de verwerende partij de lokale verankering van de verzoekende partij niet in twijfel trekt, zij in de bestreden beslissing betreffende de lokale verankering motiveerde dat het feit dat de verzoekende partij hier geïntegreerd is niet voldoende is om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het feit dat de verzoekende partij zo lang in België verbleef louter het resultaat is van haar eigen houding aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en dat het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de instructies impliceert dat zij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de niet-betwiste lokale verankering aldus niet voldoende achtte als grond voor het verkrijgen van een verblijfsregularisatie om de hier voormelde redenen. Gelet op het feit dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij het verblijf, de lokale verankering en de bewijzen dienaangaande aangebracht door de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen doch oordeelde dat deze elementen *in casu* geen grond kunnen vormen voor een verblijfsregularisatie daar het feit dat de verzoekende partij zo lang in België verbleef louter het resultaat is van haar eigen houding aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en daar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de instructies impliceert dat zij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de motivering een standaardmotivering is die niet geënt is op haar specifieke situatie.

4.2.2.3. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.2.3.2. De stelling van de verzoekende partij dat de verwerende partij pertinent voorbijgaat aan het feit dat de verzoekende partij niet minder dan drie aanvragen tot regularisatie heeft ingediend, doet aan de motieven van de bestreden beslissing dat de elementen van verblijf en lokale verankering niet kunnen aanvaard worden daar het feit dat de verzoekende partij zo lang in België verbleef louter het resultaat is van haar eigen houding aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en daar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de instructies impliceert dat zij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef, geen afbreuk. Immers kon de verwerende partij zich er terecht toe beperken te verwijzen naar het niet opvolgen van bevelen om het grondgebied te verlaten en naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan de instructies impliceert dat zij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef, daar het indienen van verschillende verblijfsaanvragen voorgaande vaststellingen, dat het niet opvolgen van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten impliceert dat zij jarenlang bewust illegaal in het land verbleef, niet wijzigt.

4.2.3.3. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

4.3.1. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructienota van 19 juli 2009, dat naast de schending van de wet, dit tevens een gebrek in de materiële motivering uitmaakt in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 53 640 van de Raad, dat door het toevoegen van deze voorwaarde de verwerende partij op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij haar materiële motiveringsplicht schond door enerzijds te stellen dat de instructienota geen toepassing kan vinden doch anderzijds de aanvraag wel volgens de criteria ervan te beoordelen. Tenslotte maakt de vaststelling dat de verwerende partij een standaardmotivering hanteert volgens de verzoekende partij tevens een schending uit van de materiële motiveringsplicht.

4.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet en de instructie, hiervoor verwijst naar randnummer 8 van haar verzoekschrift en meent dat dit tevens een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds gesteld werd in punt 4.1.8. Daar de kritiek van de verzoekende partij dat een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet door te stellen dat de ingeroepen medische omstandigheden geenszins buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, feitelijke grondslag mist, maakt zij evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar arrest nr. X van de Raad.

4.3.4. In zoverre de verzoekende partij meent dat de materiële motiveringsplicht geschonden is door enerzijds te stellen dat de instructienota geen toepassing kan vinden doch anderzijds de aanvraag wel volgens de criteria ervan te beoordelen, herhaalt de Raad dat dergelijke kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist daar uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij niet werd beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie doch wel in het licht van een gegrondheidsonderzoek in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu uit de motieven duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij opgeworpen elementen werden in overweging genomen doch werd geoordeeld dat deze elementen geen voldoende grond vormen voor een verblijfsregularisatie.

4.3.5. Waar de verzoekende partij meent dat de materiële motiveringsplicht geschonden is doordat de verwerende partij een standaardmotivering hanteert, kan zij opnieuw niet gevolgd worden, zoals blijkt uit wat uiteengezet wordt onder punt 4.2.2.2.

4.3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. In zoverre de verzoekende partij stukken voegt bij haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken op welke wijze deze stukken of informatie afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 92 251 en 93 682 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER